

ARXIV

DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA

ANY XIX - SEGONA EPOCA

GENBR - FEBRER

MARÇ - ABRIL DE 1937 :: N.º 104

SUMARI:

TEXT: No s'ha fet la unitat: Visca la unitat!. — Una opinió particular. Obligacions de l'excursionista en l'hora actual, per *P. Masana*. — La clausura de l'Exposició - Sorteig a benefici de la Creu Roja i Hospital locals. — El Grill, per *J. M.ª Fargas Martí*. — Puigmal, per *Ll.* — Feu campíng!, per *A. P.* — Una planta útil, per *Rosa Munté*. — Crònica.

REDACCIO I ADMINISTRACIÓ: BONAVENTURA DURRUTI, 37

CONSTRUCCIÓ DE CLAUS de totes classes i ARTICLES DE FERRETERIA

Ramon Morral

**Especialitat en tota classe de
Taixes per a Calçats d'excursió**

Mas Adeí, 21

Taller, Mina, 60

TERRASSA

Casa Martorell

Perfumeria nacional i estrangera

Plateria

Bisuteria

Paraigües

Ombrel·les

Objectes propis per a regal

Joaquim Maurín, 59 - Terrassa

VIDRES DE TOTES CLASSES

PREUS ECONOMICS

Casa Co

SANT PAU, 5

**En les vostres excursions no deu
mancar-hi el focó "Camping".**

**OPTICA
ALSIUS**

F. Ascaso, 8 - Terrassa

**Gran assortiment en ulleres. - Despatx de
receptes. - Prismàtics. - Brúixoles. - Mate-
rial fotogràfic. - Treballs per a aficionats**

CASA CUNI

CONFITERIA

RUTLLA 52 : TERRASSA : TELEFON 1717

ARXIV

DEL CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA

ANY XIX

Segona època

GENER - FEBRER

MARÇ - ABRIL 1937

NÚM. 104

No s'ha fet la unitat: Visca la unitat!

EN el nostre darrer número parlàvem de la unitat de l'excursionisme com a fet natural i lògic en les actuals circumstàncies. Però la realitat ha desmentit les nostres previsions. Crèiem de bona fe que seria possible a la nostra ciutat arribar a una coincidència entre tots els grups excursionistes. Consideràvem que havia arribat el moment de deixar de banda exclusivismes respectables, però actualment en desús, i que tothom s'apressaria a formar en els rengles d'una unió excursionista que coordinés tots els esforços que en un demà proper es puguin fer per posar al nivell que correspon el nostre esport predilecte.

El CENTRE EXCURSIONISTA pot dir sense eufemismes, que si la unitat de l'excursionisme terrassenc no s'ha fet, no ha pas estat per culpa seva. La nostra entitat, que és la que té un historial més vell i conegut, la que té major nombre de socis, la que havia de fer un major sacrifici, considerava que en els moments actuals, en què la lluita contra el feixisme ens priva de tota actuació de cara a la muntanya, podíem quan menys estructurar dintre del futur Casal de l'Esport Popular, la secció d'excursionistes, que recollís a tots els amants de

la muntanya. El nostre esforç ha estat balder. En conjunt els excursionistes de la rera guarda haurem defraudat els nostres companys que són al front, on han fet una veritable germanor. El conservar entre nosaltres aquestes diferències, és més aviat una prova de la nostra poca consciència de la lluita que es desenvolupa damunt de la nostra terra. Però, què hi fa. Nosaltres continuarem la nostra tasca, sense defallir, sense dubtar ni un sol moment. Ara que la unitat és més lluny que uns mesos enrera, diem: Visca la unitat! I prometem ésser conseqüents amb les nostres paraules, quan per part d'algunes entitats locals es compregui l'error sofert de voler mantenir la seva peculiar característica a desgrat de l'actual situació que demana unitat en tots els sentits.

* * *

En donar per liquidada momentàniament la qüestió de la unificació de l'excursionisme a la nostra ciutat, volem demostrar el nostre agraïment pels grups que, junt amb el nostre Centre, mantenien el criteri de la unitat. Pels altres, els que amb la seva posició intransigent l'han allunyada, vagi el nostre sincer desig de què ben aviat compreguin llur error i s'apressin a voler concloure aquesta unitat. Lamentem no haver-ho pogut dur a terme ara, perquè ens hauríem estalviat temps i decepcions. I aquella cordialitat que ara, sota el pes de la lluita actual, ens hauria estat fàcil trobar, es farà més difícil el dia de demà.

El CENTRE EXCURSIONISTA de Terrassa, no guardarà rancúnia per cap entitat. Pensar això seria faltar al nostre deure d'excursionistes i voler fer impossible aquella cordialitat i solidaritat que per damunt de tot ha d'haver-hi entre els amants de la muntanya. I confia que ben aviat serà una realitat aquest neguit dels darrers mesos.

Visca la unitat de l'excursionisme!

UNA OPINIÓ PARTICULAR

Obligacions de l'excursionista en l'hora actual

És difícil de trobar actualment, obligacions a l'excursionista, en tant que excursionista únicament. Però si considerem que l'excursionisme, com a cosa sana de la nostra societat ha de saber-se solidaritzar amb els demés estaments socials, en la lluita contra els que per damunt de tot i contra tot ens volien imposar un règim d'esclavatge moral i material, llavors podrem evidentment precisar tasques i obligacions a l'excursionista.

Abans, dintre de l'excursionisme hi cabien totes les varietats polítiques i religioses. Entre els amants a la muntanya hi havia, —malgrat certes lluites que havien cristal·litzat a la nostra ciutat, com a tot arreu— una tolerància de pensament i una comunitat de fervor a les coses de la naturalesa en general i de la muntanya en particular.

Actualment, si tenim en compte la realitat social, creada per uns fets, dels quals tots n'havem patit i en patirem les conseqüències, no podem pas mantenir igual criteri. Si abans uns estatuts socials deien que la societat havia d'ésser lliure de tota idea política i religiosa, ara tenim l'obligació de donar a la nostra entitat un caire marcadament antifeixista. I en aquest sentit s'ha de moure i desenvolupar-se.

Si en nom d'una mal entesa neutralitat volguéssim restar al marge de la lluita que, dia rera dia, fa vessar tanta sang generosa de germans nostres que lluiten contra l'esclavitud i per la llibertat, el que en realitat fariem seria posar-nos en situació hostil a la nova estructuració social. I els excursionistes, que ens hem vanat sempre de tenir un esperit lliure, hem de saber valorar

en el seu terme just la importància de la gesta heròica que el poble escriu a diari d'ençà de fa vuit mesos, i hem de saber-nos barrejar amb ell, com a producte directe que en som.

L'excursionisme a Catalunya, fins a la data, havia estat un element progressiu. Ell, sense cap mena de dubte, va ésser un dels principals fogars del catalanisme. A través de l'excursionisme, els homes de la passada centúria, aprenien a amar la nostra terra i a descobrir-ne els seus trets racials i característics més acusats. És a través de les recerques fetes per l'excursionisme que es va lligant el formidable sentiment del catalanisme que, abans obra d'uns i avui obra de tots, ha estat a la nostra terra un factor de desvetllament cultural, intel·lectual i econòmic. No podem negar de cap manera, que l'excursionisme català, malgrat el seu apoliticisme, va ésser en tot moment una institució al servei de la causa de redreçament nacional. I això, des del punt de vista polític, enfront del centralisme absorbent que dominava llavors, tenia una importància que ningú no pot honradament negar.

I bé; si l'excursionisme ha estat tan important a la nostra terra, ha estat precisament per aquesta idealitat que en el seu fons amagava. La seva naixença no ha estat platònica i el seu desenvolupament tampoc. Per això creiem que actualment, si no es vol estancar i perdre la seva importància, l'excursionisme ha de continuar essent factor progressiu en la nova societat que es va bastint amb sang i sofriments. L'excursionisme, adés i ara, ha d'estar al servei del nostre poble, ha de contribuir al seu millorament racial i cultural, i s'ha de posar a l'avantguarda dels esports en tant que factors al servei de la nova societat. L'excursionisme en la nova era social ha d'aspirar a satisfer les necessitats de repòs físic i a complementar les activitats diverses dels individus. Si l'excursionisme es vol sortir d'aquestes regles, perilla de perdre l'existència.

* * *

Entretant la lluita continua, l'excursionista, com a home i com a membre de la societat, ha de posar el seu esforç i la seva vida al servei de la causa popular. I en l'aspecte tècnic, convé que l'excursionista, especialment coneixedor de la muntanya, integri amb preferència els batallons pireneics i d'esquiadors. Convé aportar l'esforç on pugui donar més rendiment i l'ho-

me avesat a la muntanya, és precisament a la muntanya on pot ésser més útil i on, sense dubte, es mourà amb més llibertat i satisfacció.

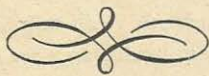
Apart la lluita guerrera, els excursionistes hem de tenir la satisfacció de constatar que podem ésser i segurament som els homes més avesats a les inclemències del temps i a tota mena d'adversitats en ple camp. I això des del punt de vista de la moral en campanya, té una enorme importància. Un excursionista, acostumat al camping, a l'escalada, a les llargues jornades de camí amb abundant pes, serà en tot moment millor soldat que aquell altre que s'havia captingut sempre d'aquestes activitats.

Per això ha d'ésser motiu de satisfacció per nosaltres veure que la nostra afició predilecta, l'excursionisme, a més d'ésser una escola de civisme i de cultura prepara els homes per les lluites més dures de la vida, al servei sempre de la veritat, de la justícia i del progrés.

* * *

En aquesta hora de responsabilitat, en què damunt de les terres d'Ibèria es decideix, no tan solament la sort d'Espanya, sinó la del món, els excursionistes, com a homes sensibles i amants de la llibertat i del progrés, hem de saber comprendre que la contesa està entaulada entre altruisme i egoisme, entre un món nou i un món vell, entre la llibertat i l'esclavitud, entre el progrés i la regressió. I davant d'aquest dilema, per la nostra història i pel nostre futur, no hem de dubtar, i hem de dir ben alt: Per l'altruisme, per un món nou, per la llibertat i pel progrés, PRESENT.

P. MASANA.

La clausura de l'Exposició-Sorteig a benefici de la Creu Roja i Hospital locals

El diumenge dia 21 de març va tenir lloc la sessió de clausura de l'Exposició-Sorteig, de les diferents fotografies i pintures cedides per diversos consocis, a profit de l'Hospital i Creu Roja locals.

Primerament es projectà el film en quatre parts «Les fonts sagrades» interpretat pel conegut excursionista estranger, Lluís Trenker. En aquest film hom pogué constatar apart de l'emoció que desperta a cada moment, els avantatges de l'excursionisme com a mitjà d'exploració i coneixement de les meravelles i curiositats de la terra.

Ocuparen la presidència, ultra el senyor Palet i Barba, els senyors Cardús i Pellicer en representació de l'Hospital i de la Creu Roja i varis membres de la Directiva del Centre.

Després d'uns breus comentaris del President i del senyor Palet i Barba, remarcant el caràcter de la festa el primer i enaltint l'obra constructora de l'excursionisme el segon, en especial, el que podriem anomenar-ne, «excursionisme científic» de resultats tan positius a la nostra terra i al qual, el nostre Centre amb tan d'esforç s'ha dedicat, es procedí al sorteig de les obres exposades.

Acabat el sorteig, va continuar el programa de projeccions a càrrec dels consocis A. Miralda i J. Altimira, i uns interessants reportatges de la «IV Acampada Internacional a Caldes de Montbui» i «Diada de Germanor a la Mata» a càrrec dels socis A. Fabra i B. Plans, finint l'acte una humorística interpretació de «Charlot». El recull de films projectats fou molt aplaudit.

L'acte que es veié molt concorregut, fou un veritable èxit, obtenint una recaptada de 760 pessetes.

La Secció Femenina contribuï a l'èxit de la diada, puix que, apart d'altres obligacions de caràcter complementari, confeccionà vint-i-dos jerseis i varis parells de mitjons, tot el qual, a més de la quantitat esmentada, es féu entrega per mitjà del nostre President i representació de la Secció Femenina als dirigents de l'Hospital i Creu Roja.

El Grill

¿Qui no coneix el cant del grill, sobretot nosaltres, els excursionistes, que estem en contacte freqüent amb la Natura? Tots coneixem el cant d'aquestes petites bestioletes, que tant si ens trobem als prats, com dalt els cims o en una fondalada, ens plau sentir sempre les «melodies» del seu cant, que si bé per a molts resulta monòton i intolerable, a altres els plau de tenir-los en una gabieta, per poder sentir millor, i de més a prop, llurs, si és que se'n poden dir, armonioses notes.

El cant del grill que nosaltres acostumem a sentir i que coneixem més, és el grill campestre o comú (*Acheta Campestris*). És de color negre i brillant, amb una clapa groga en la base de cada elitre, un cap bastant voluminós i de robust cos.

Viuen aquests grills campestres, en uns petits cataus fets al pla de terra, ben coneguts aquests per la quitxalla que els fan sortir d'ells per mitjà d'una llarga palla que els fiquen a l'interior, amb la qual els inquieten. En aquests cataus els grills es mouen amb gran lleugeresa, tant endavant com endarrera i en aquest cas els són de molta utilitat les seves llargues i flexibles cues provistes de pelets molt sensitius, que els serveixen com de guia, per palpar i adonar-se dels obstacles que hi pot haver en el trajecte que recorren.

Es distingeixen per llurs «cues»: Si en tenen dues, són mascles i si tres són femelles, ja que aquestes a més de les dues «cues» tenen un oviscapte central molt fi, més llarg que les «cues».

També es distingeixen en dues classes de grills, si porten o no porten una P sobre les ales. Els grills que porten aquesta P són vulgarment anomenats «Prínceps» i els altres són corrents.

Els grills surten solament dels seus cataus per menjar i per cantar; en aquest últim cas es situen a l'entrada del catau i al més petit soroll es fiquen immediatament dintre.

Cap allà els mesos de juny o juliol, la femella fa uns foradets a terra i en cada un d'ells hi diposita uns quants ous, dels quals passades algunes setmanes surten uns petits grills de forma igual als adults, però sense ales i d'un color molt pàl·lid, agafant després una coloració negra i continuant la seva vida lliurement sense fer cap catau, posant-se solament dessota les pedres.

Quan ve la tardor es preocupen de fer-se un catau per poder passar l'hivern, tot esperant la calor de la primavera per poder-se formar, sortint-los aleshores els seus elitres i ales i per tant llurs facultats de cant, que els fan tan populars.

Hi ha també el grill domèstic (*Gryllus Domesticus*), o grill de la llar, que és de color de palla i de tamany més petit que l'abans citat (*Acheta Campestris*). Aquest grill no és tan conegut, perquè ha marxat dels boscos i prats on viuen els altres grills, per anar-se'n cap a les parts habitades per l'home, utilitzant com a cataus les escletxes de les cuines de les cases de camp. Tot i estar tan familiaritzat amb la vida domèstica, poques vegades es deixa veure.

Existeixen en el nostre país, molts altres grills, de cant de més o menys importància i d'aspectes distints, com són el grill de visera (*Sciobia Lusitànica*), els *Nemobius*, els Alacran cebollero o grill reial (*Curtilla Dáctilo Tridactylus Variegatus*), els *Mirmecòfila* (*Myrmecophila Acervorum*), etc.

Solament he detallat una mica la vida del grill campestre o comú (*Acheta Campestris*), per ésser el més conegut de nosaltres i el més popular de tots.

J. M.ª FARGAS MARTÍ

Puigmal

Catorze de colla sortíem a les nou del matí de Núria. Marxem massa tard, insinuà algú que tenia moltes ganes de petjar el cim del Puigmal. Caravanes davanteres mostraven llur formigueig en tot el llarg de la pujada —la més penosa potser— del primer quilòmetre. Érem dels últims. Les revolucions de la llum augmentaven. Els colors solars descompostos es filtraven al nostre ésser radiant d'optimisme. Ni un bri de fibra esfilagarcada no es presentava a l'espai. Tot era llum. La neu es cuidava de multiplicar-la. Érem més enllà del primer quilòmetre i a l'ombra. La neu glaçada i la forta pendent fa desistir els de davant, decisió que segueix com electricitat per tota la caravana. Amb aquell dia magnífic que s'anava presentant no era pas qüestió d'abandonar la ruta, i a més portàvem crampons per a guanyar amb facilitat el primer contratemps i contrafort que les colles incògnites davanteres havien

ratllat sobre la superfície blanquinosa, abandonant el camí normal dels pals que a l'estiu es segueix. Havíem quedat dos. Tenim al davant la testa aixafada del cim cobejat com escenari superb de la Naturalesa, al llarg del pla inclinat. Som en un país de fantasia veritat. Àvids de fer rastre, abandonem la ruta i ens llancem, pel cantó assolellat, pendent avall amb polseguera de perles al seu darrera. A l'ombra, el llit més fort per la glaçada, no ens enfonsem tant i preferim continuar-hi. A l'altre cantó podríem portar els llargs patins posats. El sol s'ha cuidat de fer bona la neu. Però de pujada? La visió del cim ens ha obsessionat i volem petjar-lo. No tenim hora ni ens interessa. Massa aviat que s'acabarà tanta bellesa. Procurem reproduir-la sobre uns cel·luloides empastifats de composicions químiques. Al cap damunt del pla (?) deixem els estris, cansats d'haver-los de portar a coll per la nostra deixadesa de no haver-hi fet abans de sortir de casa, dos forats per arrossegar-los, avantatge que el company aprofita. Puigmal. Ens assabenten que són les dues d'aquell dia nadalenc. Una munió de paraules ens demostren que també hi ha castellans i alemanys. Per les terres catalanes, radiants de llum i amb escampadissa de pobles, ens sembla veure-hi a cada llar la fumerola d'escalfor de les bones menges nadalenques. I nosaltres, abandonar la nostra per gust, en aquella hora dels bons àpats. Visions? El nostre estómac ens reclama. L'acontentem amb quiscuna engruna que trobem pel cul del sac. I tornem a les cabòries d'endevinar la terra nostrada ara que res no ens atormenta.

A la rabassuda Mola de la nostra muntanya llorençana i a la veïna silueta dentellada del Montserrat, a l'horitzó, els diem fins aviat, en abandonar la testa del gegant que presideix la Cerdanya.

Retorn. Ens llancem pendants avall, entre caigudes de totes menes. N'hi ha, però, que les consignem com les més bones. La neu, pèssima. El sol n'ha fugit i ara es gela. Pel breçol del terreny anirem més bé —pensem— i efectivament, la neu protegida de l'aire per les ondulacions, no és glaçada i ens la juguem —que diria un íntim absent— pendants avall. Uns crits d'atureu-lo, ens fan girar i seguim amb la vista l'espectacle de veure baixar, de qui sap on, un esquí, brunzent, amb evolucions i girades que l'esquiador més destre en aquest art, no hauria sabut imitar.

Amb les llargues fustes al coll fem els dos quilòmetres que ens manquen per arribar al lloc de la nostra sortida, al qual hi entrem a les quatre toques de la tarda.

Ll.

Desembre, del 1932.

Feu camping!

Dos dies de festa. Al matí del primer, el tren ens deixa a l'estació de Balenyà. El temps primaveral assenyala un dia de sol que enrogirà els muscles emblanquits per la hivernada. El paisatge tindrà una varietat de tons i de llum.

Ens carreguem la motxilla i fem camí carretera enllà. Al nostre darrera deixem la plana vigatana de terrenys d'ondulació suau, amb els seus poblets xirois, als quals dona un to de vida el ferratge dels seus prats.

Trenquem per un camí que hi ha a la dreta que ha de dur-nos a Sant Segimon, però perdem el camí i hem d'enfilar un xaragall ple de brossa que va de dret al coll, on retrobem el camí perdut, que ens durà a la font de la Pomareta. Allà descensem de la forta caminada i del pes voluminós que portem per a l'acampada.

Després d'un dinar lleuger, reprenem la caminada cap al Matagalls, on hi arribem panteixant i assedegats, però amb l'alegria d'haver assolit el cim, i a la vegada per la grandària del panorama que s'albira.

Davallem per un planell arrecerat pels faigs i castanyers i encatifat pel seu fullatge sec. Parem la tenda i fem el sopar, que la nit s'acosta. Hom preveu la bellesa de les nits clares i estelades.

Entorn de la foguera, el silenci profund és trencat només pel soroll de l'aigua que s'escorre avall amb la monotonia de la seva cantarella i pels ocells nocturns que amb llurs xiscles trenquen el silenci de la vall. La naturalesa en aquesta hora, és d'una bellesa preponderant, pels esperits que saben copsar-la. La lluna, de llum clara, retalla les siluetes de les muntanyes i els dona relleu en mig de la nit dormida. En aquestes hores serenes de la nit, la naturalesa us encomana la seva força espiritual.

Això és el camping, amic. Quan heu dormit sota la tenda, i us heu encarat amb l'infinit, és quan copseu tota la grandesa que enclou la muntanya. Llavors el vostre esperit es sent lliure i enlairat per damunt dels homes i de les petiteses humanes.

Amic, fes camping! Enfronta el teu esperit amb la naturalesa i així et forjaràs una ànima justa i sincera.

A. P.

Una planta útil

Excursionista, tú que vas a la muntanya de Sant Llorenç, tingues present que hi ha una planta que et pot ésser útil. Si et fas una ferida, agafes unes fulles d'aquesta planta i te les poses al damunt; et calmarà el dolor i te la guarirà. La flor d'aquesta planta serveix per a guarir la tos, asma, mal de pit i de les vies respiratòries.

Heus aquí uns detalls per conèixer aquesta planta: es cria en terrenys arenosos, s'anomena Gordolova, vulgarment «Tripons», de fulles grans, llargues i amples, fluixes, borralludes i blanques; les unes estan esteses sobre la terra i altres, alternativament, agafades al cos; són gairebé inodores; les flors són grogues i de tres a quatre pams de llargada.

Una manera de conservar les flors, és la següent: Es cullen pel juny en temps ben sec i amb sal es fan assecar a l'ombra; quan estan seques es posen a una caixa ben tapada fora de la llum.

Aquesta flor serà l'afavorida de tots els qui la conservin així.

ROSA MUNTÉ

(de la Secció Femenina)

Crònica

Biblioteca. — Donatiu del consoci J. Ballbè, han ingressat a la nostra Biblioteca, els següents llibres: «Llegenda del Drac de Sant Llorenç del Munt» del qual n'és autor Iu Pons, i «El meravellós desembarcament dels grecs a Empúries», de Manuel Brunet. Agraïm el donatiu.

—Oportunament la Junta Directiva, sol·licità i li fou concedida, la cessió per part de l'Ajuntament d'un lot de llibres procedents de les diverses incautacions efectuades a la nostra ciutat. Esperem per a ben aviat tenir-los a la nostra biblioteca.

Museu. — Pels socis J. Carrés i S. Fiestas han estat cedides a la nostra col·lecció, monedes i ceràmiques. Gràcies a tots. Ens plau l'esperit dels nostres associats per la voluntat que demostren tenir en enriquir les nostres col·leccions.

Reproducció de la sivella visigòtica — Pel nostre consoci Antoni Olivé, ha estat feta desinteressadament una reproducció metàl·lica de la sivella visigòtica que el nostre Centre acordà, en reunió general extraordinària, cedir al Museu Comarcal de la nostra ciutat. Aquesta reproducció ha estat treta amb tota fidelitat i és d'agrair la voluntat que pel Centre ha demostrat tenir el company Olivé.

Companys enrolats a les Milícies. — Els companys Pere Anglada i Simó Fiestas, vice-president i secretari de la nostra entitat respectivament, junt amb altres companys socis, han deixat les seves activitats normals, per enrolar-se a les milícies pirenenques. Desitgem a tots els esmentats companys força sort i esperem reveure'ls ben aviat després d'haver terminat aquesta guerra contra el feixisme.

La suspensió de les activitats essencials del Centre. — Degut a les actuals circumstàncies, el CENTRE EXCURSIONISTA, es creu en el deure de suspendre qualsevol activitat que no tingui relació directa amb la lluita que sosté el nostre poble contra la sublevació militar-feixista. Per tant les excursions que normalment es celebraven queden ajornades, fins i tant no es normalitzi la vida ciutadana, i tornin del front els companys que tan coratjosament hi lluiten.

Estadística de socis. — Ultimament han ingressat socis de la nostra entitat, els companys següents: Josep Boada i Simon, Teresa Castellet i Carol, Miquel Paloma i Trias, Joan Ubach i Vinyals, Josep Puigbò, Concepció Serafi i Batallé, Teresa Boada i Castillo, Eulàlia Gabarró i Alavedra i Rosa Gabarró i Alavedra.

Resum del moviment de socis durant el curs 1935-36. Altes 51. Baixes 107. Actualment el nostre Centre compta amb els següents companys: Socis honoraris 3. Socis numeraris, 275.

EXCURSIONISTES!

PER A EFECTUAR VOSTRES
COMPRES NO OBLIDEU

Sabateria Egara

Milícies Catalanes, 24 - Rba. Egara, 213

RADIO :: DISCOS

PIANOS DE LLOGUER
TOT EL REFERENT A MUSICA
VENDES A TERMINIS

CASA FARRAS J. Jover, 18

ALFOMBRES - PERSIANES - HU-
LES - PLOMERS - RASPALLS -
BARRETS - ESPARTERIA

A. Rovira

Casa fundada en 1770

Joaquim Maurín, 14 Terrassa

Guarnicioneria i Corretges de cuir i goma

J. CASTELLA ESPAÑÓ

Casa fundada en 1790

F. ASCASO, 22 - TELEF. 2151

Victòria
Hotel
Restaurant

Milícies Catalanes, 50
Telèfon, 1815

NOVA DIRECCIÓ:
ANTONI ARNAN

Carta-Coberts-Banquets - Pensions a preus reduïts

Casa GORINA

Material per a Oficines

Milícies Catalanes, 59 Terrassa

RELOTGERIA CASTIN

TALLER REPARACIONS

Raval, 25 Terrassa

Visiteu la Jardineria Casa Martínez

CONSERVACIÓ DE JARDINS
RAMS I CORONES

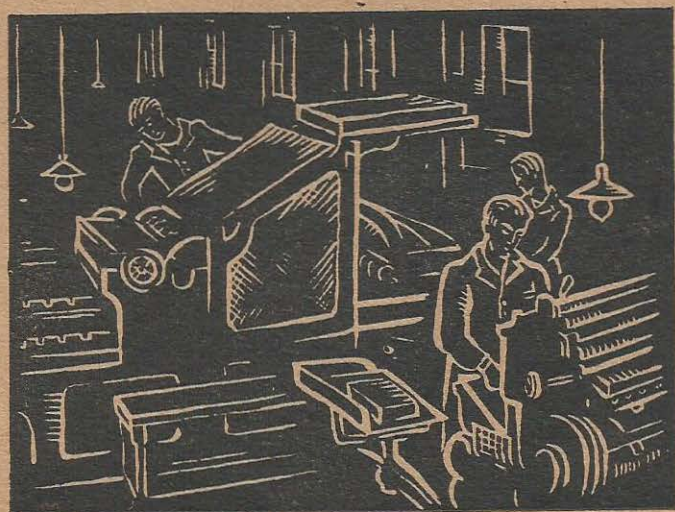
VALL, 27 TELEF. 1153

Arts Gràfiques en general

CONTROL
OBRER

Joan Morral

IMPREMTA I REL·LIGATS

Bonaventura
Durruti, 22
Telèf. 1424

T E R R A S S A